

[Alfred Kristensen.]

været haardt ramt af Tørkeperioder, som har bragt deres Avl langt ned. At vi i de samme to Aar under Foraarsstormene har haft en særdeles alvorlig Sandflugt, der har flyttet Jord og Frø og Korn, gør ikke Forholdene bedre. Man vil derfor vistnok kunne sige, at selv om Rentelempelsen ikke længere skulde synes absolut nødvendig paa Østkysten og Vestkysten, er den i høj Grad nødvendig for Højderyggen og Midtlandet.

Jeg hilser derfor med Glæde, at der ikke alene under ganske særlige Omstændigheder fortsat vil kunne ske Nedsættelse af Afdrag, men at Finansministeren yderligere har givet Tilsagn om en Praksisforandring, som giver den Kategori af Landbrugere, der har overtaget deres rentelattede Ejendomme i Perioden fra 1936 og helt op til 1. April 1940, Mulighed for at faa Del i Rentelempelsen, dog mod at de gaar ind paa at betale et nærmere fastsat Afdrag aarligt til Nedbringelse af Gælden, et Afdrag, som er fastsat til $2\frac{1}{2}$ — $3\frac{1}{2}$ pCt. halvaarligt.

Lovforslaget indeholder ogsaa en Ændring til Lovens § 5, Stk. 1, som omhandler Rentelettelsesudvalget. Til dette Udvalg, der bestaar af 3 Medlemmer, skal der af Finansministeren tilforordnes endnu et Medlem, repræsenterende Finansministeriet, tillige med en Sekretær. Jeg vil haabe, at denne Ændring vil kunne skabe en mere levende Forbindelse mellem Administrationsapparatet og Laantagerne, og jeg vil gerne benytte Lejligheden til at stille et Spørgsmaal til den højtærede Finansminister med Henblik paa, at Rentelettelsesudvalget nu vil faa en betydelig større og mere omfattende Opgave end hidtil, idet det fremtidig skal afgøre, hvem der kan komme ind under Bestemmelsen angaaende Afdragslempelser, hvor særlige Omstændigheder taler derfor, og tillige træffe Bestemmelse om, hvilke nye Laantagere der vil kunne komme i Betragtning. Skulde der mon ikke være en Mulighed for at oprette et Sekretariat, eventuelt derved at man lod Sekretæren faa Kontortid eller Kontor i Sønderjylland, saa at de mange, som sikkert nu søger at komme i Forbindelse med Rentelettelsesudvalget, kunde faa lettere Adgang til det. Man vilde derved undgaa, at de Afgørelser, der skal træffes, blev rent kontormæssige, idet de kunde træffes efter en indgaaende Undersøgelse paa Stedet og under virkelig Hensyntagen til de særlige Forhold, der her gør sig gældende.

Selv om nogle af disse korte Bemærkninger kunde udlægges i Retning af, at man

ikke længere finder Lovforslaget nødvendigt, vil jeg gerne have Lov at slaa fast, at saaledes som hele Problemet ligger, er Tiden ikke inde til større Forandringer. Jeg betragter Lovforslaget som en Anerkendelse til Sønderjylland for Tiden, der er gaet, og som en udstrakt Haand til Sønderjylland for Tiden, der kommer. Derfor udtaler jeg ogsaa paa mit Partis Vegne en uforbeholden Tak for Fremsættelsen af Lovforslaget og tilsiger mit Partis Medvirken til en hurtig Behandling og til Forslagets Ophøjelse til Lov i den foreliggende Form.

Jefsen Christensen: Det foreliggende Lovforslag tager Sigte paa Fortsættelse af en Lovgivning, der blev paabegyndt i 1934, efter at en Landbrugskrise allerede havde hærget det danske Landbrug i Almindelighed og det sønderjyske Landbrug og andre dertil knyttede Erhverv i Særdeleshed gennem 2—3 Aar. Vi, der dengang arbejdede specielt med de sønderjyske Vanskeligheder, søgte at finde ud af, hvor den Gældsgrænse laa, inden for hvilken en middeldygtig Landmand og erhvervsdrivende i Landsdelen var i Stand til at efterkomme sine Rente- og Afdragsforpligtelser under de givne økonomiske Vilkaar, en Grænse, inden for hvilken Debitorerne saa enten maatte klare deres Forpligtelser eller give op. De Grænser, der i saa Henseende blev trukket i Hovedloven, som her foreslaas ændret, gav Udtryk for Opfattelse af det sønderjyske Erhvervslivs Afkastningsevne i Kriseaarene, og denne Lovgivning var og er en Støtte fra hele det danske Samfund til, at saa mange som muligt af sønderjyske erhvervsdrivende kunde bevare deres Hjem og Virksomheder i en vanskelig Tid. Det var saa meget mere naturligt for Staten at træde hjælpende til inden for den i Loven afstukne Grænse, som Staten i Forvejen var direkte interesseret i Hovedparten af de Gældsbeløb, der laa ud over den Forrentningsgrænse, som vedkommende Laantager selv maatte klare, interesseret enten som direkte Laangiver eller som Garant for visse Laan; det sidste gjaldt særlig den sønderjyske Hypoteklaanefonds Laan og de saakaldte Realkreditlaan, Laan, som det havde været nødvendigt at yde grundet paa, at de sønderjyske Landsdele var blottet baade for Spare- og Driftskapital ved Genforeningen med Moderlandet i 1920 som Følge af den tyske Marks Fald.

Den Rentelempelseslovgivning, som vi her behandler, har gjort meget stor Gavn i Landsdelen dernede, og den har i høj Grad